

17. szám.
 Április 27-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Ezer év.

Legenda. Jókai Mórtól.

Szavalta az írói segélyegylet hangversenyén Jókainé. 1867. ápril 22-én.

Két évtized: — s betölt az ezredév:

Magyar nép életének ezrede.

Mondjuk: tiz százados tündéri álom;

Valóban átélt hosszú szent rege!

E föld egy színes szappanbuborék,
 Története — bolygó színváltozás;

A mint egy szín a mást felváltja, az
 Nép-eltűnés s új országtámadás.

S e hab tűnő színváltozásait

Két szellemórájás nézi két felől:

Egyik teremt, éltet, megtart, szeret; —

Másik rombol, tagad, pusztít, gyűlöl.

Az Isten és az ördög.— Mély gyönyörrel

Szól Isten: „nézd! e színes kis tekét

Lakják népmilliók. És mind e nép

Kéblében hordja élő Istenét!

Hazát teremt, s azért meghalni tud;

Erényt jutalmaz, bünt megbünteti:

Tudást keres, s teremtés titkaig

Mélyíti le merész tekintetét;

Csodákat alkot; a világerőt

Szolgálni készíti, emléket szerez,

S hitével harcra hívja a halált;

Sírhát tuléli, s Isten része lesz.“

Felel rá ördög: „mindez ön műved: —

Teremtéd,— s tetszik öt megtartanod; —

S mig azt hiszed, hogy *lelked* adtad át

E fajnak, csupán *védárnyad* van ott.

Egy nemzetet megvéd a sokaság,

Mást védi tenger, bérczek, sivatag;

Egyik *szolgálni* tud, *urkodni* más,

És mind azért, hogy *megmaradjanak*.

De adj egy népet, mit nem véd *rokon*,

Tedd helyre, hol nem védi *önkarod*:

Sem tengerár, sem szirtek képiben,

Csupán az ősi lélekakarat.

És adj e népnek vaskemény szívet,

S e szívbé szikrát, szikrázó tüzet:

Nemes tüzet, hogy *zsarnok ne legyen*,

S vas-szívet, mely *zsarnokot nem türend*.

És akkor, hogy próbára tegyem én,
Egy ezredévre én kezembe add:
— Egy percz az néked — és e percz alatt
E nép *elmúlik* s téged *megtagad!*“

Szolt Isten: „itt a nép, próbáld meg őt!“
S kihozta bölcsőjéből a *magyart*,
És átadá, legyen próbálva itt,
Mig ezredév: — öröklét perceze tart.

Vad, napba-néző nép volt az: — merész
Önvérét vesztegetni untalan;
Kinek *Istent az ég, hazát a föld*
Még nem adott: *hitetlen, hontalan*.

Mint égő meteor, lángolva jött,
Országot gyújtó kedvtelésiben,
Az Isten *rálehelt*, mondá: „*szeress!*“
S az égő lángból lett a *honszerelm*.

Vad, szörnyü indulat, ha féke nincs;
Közel, távol szomszédnak rettegés;
Szigetté lesz a hon, maga körül
Arasztva a kifolyt *vér tengerét*.

És e tenger *előnti!* — Nevetett
A daemon a veszélynek gyönyörén!
„*Elmúlik* e nép önmagában is,
És össze őt még nem is én törém!“

De Isten rá *lehelt* és monda szót:
„*Ismerj meg engem!*“ és a büszke láng
Égetni megszűnt, lett belőle *fény*:
A *hitnek* fényét árasztó világ!

S két századon át küzde *fényeért*,
Mit ronta mindig daemon balkeze;
Folyt vér: a szél minden irányból
Az új nép ellen új *vész* érkeze. —

Nem veszté el. — Küzdésből lett a hír;
Véreseptől zöldebb fű a sirokon;
Veszélyből áldás, és közé törő
Ellen fajából lett új *h* *rokon*.

Haragba jött a daemon, s bösz dühvel
Hő vérbe mártott szörnyü ujjait
Végig söpré e nép történetén:
„Isten szeme őt ne találja itt!“

Hozott népirtó csordát ellene,
Árt önte rá ki *vérből*, és ez árt

Szárastani fölgyújtá városit,
S *oltásra* hozta *könyvek záporát*.

Egyetlen jajkiáltás, egy halál!
Egy nemzet hangja, mely kiirtatik!
Nem hallik az föl csendes éjjelen
A mérhetetlen égmagaslatig?

Felhallik. — Isten szóla: „*élj tovább!*“
S az eltiport nép újra felvirult,
Helyét betölté népek harciban,
S a hír beszélt nehéz csatáirul.

Szabad lett és dicső. — E nép szive
Egy *dobbanás* volt, hogy ha *érezett*,
És hogy ha *tenni* kellett, az egész
Tudott emelni *egyetlen* kezét.

A gyűlölés sötét nemtője szolt:
„E fajt nem fogja *másnak* fegyvere;
Támadjon *ön keblében* a viszály,
S tulajdon villongása verje le!

Testvér a testvért, a jobb kéz a balt
Támadja meg! Imádja *ellenét!*
Hadd ostromolja egymás templomát,
S Istent csufolva hulljon szét e nép!“

S az átok méregmagva megfogant.
Harczolt a nemzet önfiaival;
Hol mind a két fél *vesztes* egyaránt,
S a győzelmesnek *gyász* a *diadal*.

— Még ez sem törte őt le; — vére folyt,
De hire nőtt; s ha tűzbe hányaték,
Ott is tanúbizonyságot teve:
Hogy *nemes ércz*, mely tűzben *meg nem ég*.

Sátán irigyen bánta rosz művét:
„E szikla-nép kifog *minden halálon*:
Más nemtő lássa hát kimulni őt:
Pusztítsa el a *lassu, kába álom*.

Ugy muljon el, mint sir márványiról
Avult írás *lassankint* elenyész,
Idők mohája, rozsdá törli el,
Nem bántja tűz, vas, — csupán a *penész*.“

S jött a hizelgő lassu kábulat,
Mely a magyar szivét elringatá;
Feledni tudta *multját*; szenderén
Magát önellenének álmodá.

S mélyen szunyadva, elhagyá magát,
Fogyott, megolvadt, *mássá* alakult;
Nem látta meg nagy őseit, kik ott
Körüle lengtek gyászos árnyakul.

Feledte *nyelvét, és szokásait,*
Gúnyt üze abból, *a mért apja halt.*
Oltárán más istennek áldozott;
S tor-asztalnak vevé a ravatalt.

Nevette azt, mért annyi sziv szakadt,
Elesküvé *hazája szent nevét!*
— Ur Isten! bűnül fel ne ródd neki:
Hiszen *csak álmodott, mig ezt tevé!*

Isten szemébe *köny* gyült, látva őt.
Öngyilkosoknál veszve a *malaszt*;
Ki életéről *ön* maga lemond,
Többé *az ég* sem szabadítja azt.

S Isten szeméből földre hullt a *köny,*
S Isten könnyéből költő támadott,
S a költő fájó éneklésire
Fölebredett az alvó tetszhalott.

S széttörte rárokott bilincseit;
Körültekinde, és lelkébe tért;
Magasan járt a nap: — fizetni kell
Egy átaludt századnak bilnéért!

S e népet látta Isten küzdeni,
Sietni elmulasztott év után,
Előhaladt nagy nemzetek között
Versenybe szállni nagy szellemtusán.

A halhatlanság csarnokába visz
E földszinéről nem *egy angyal-ut*: —
E nép egyenlő hévvel bírta meg
A kardot, lantot, ásót és gyalut.

És győze *minddel!* — S akkor összetépték.
Nem egy, de mi den ördög törte le.
És aztán eltemették, mélyen is,
Kardját, lantját, elhantolák vele.

Oh ezredévek végső százada!
Anyánknak néztünk s *mostohánk* levél!
Hittük: aranykor *kezdő lapja* léssz;
S te azt mondad: „*az utolsó levél!*“

De hogyha Isten elfordít'a is
Arczát, utána törtek sohajink;
S ha „ő“ nem szállt közénk, fölmentenek
Hozzá *követekül* martyraink.

És látta Isten, hogy e hon fia
A tulvilágon is hazát szeret,
S e honnak itt, melyen hamvát hagyá,
Még *ottan* is *könyörg* uj *életet.*

Hogy nincsen nyugta még a sirbau sem:
Hogy esörren kardja, pendül lantja ott;
Hogy siró nemzetének népivel
Együtt sir *ezer millió halott!*

S még egyszer szólt az Ur: „*föltámadás!*“
S a szellem újra élő arczot ölt.
Két évtized még, és az ezredév,
Kisértetek nehéz harcza betölt.

A *végső* két *legsúlyosb* évtized.
Mely minden titkát megpróbálja majd:
Hogyan *teremtse újra,* vagy hogyan
Temesse el örökre a magyart?

E hon felett egy végső nagy csatát
Egy *Isten* és egy *daemon* küzdenek:
Magyar nemzet! *melyik részére állj?*
Határozd el magad, és ne remegj!

Utasítások kezdő főispáni helyettesek számára a kik még nem tudják, mitől döglük a légy?

1. §. A megyebizottmánynak csak az olyan tagjait kell értesíteni a gyűlés határnapjáról, a kik megbízható emberek.

2. §. Megbízható embereket kell még másokat is közéjük hozni, ha nem bizottmányi tagok is; meglehet, hogy nem veszi senki észre.

3. §. Restauratio napján a főispáni helytartó jó sok megbízható publicumot keverjen a választó megye bizottmány közé, hogy azok lekiabálják a választókat.

4. §. A főispáni helytartó félfülére süket legyen, hogy mikor valakit mást kiabálnak, mint a kit ő akar megválasztatni, a nagyothalló fülét tarthassa feléjük.

Kakas Márton.
béliügyminiszteri titkár.

Arckép tanulmányok.

Tallérossy Zebulon a közösügyi javaslat elfogadása után. Mindenváró Ádám a közösügyi javaslat elfogadása után.

Tallérossy Zebulon, mikor az adót és ujonczot meg kellett adni. Mindenváró Ádám az adó és ujoncz megszavazás után.

Arczép tanulmányok.

Tallérossy Zebulon, mikor a horvátok-
nak kiadták a legelő illetményt.

Mindenváró Ádám a horvát commassati-
onalis tagosztálykor.

Tallérossy Zebulon, mikor a vármegyén
megbukott.

Mindenváró Ádám a vármegyei diadal
után.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ezen egisz hiten nem csináltam egyebet, mint jartam egyik mulatsagbul ki, masik mulatsagba bele.

Mert hogy vannak vilagon jo mulatsagok, is vannak rossz mulatsagok. Azirt csak mulatsag mind a kető.

Voltam iroi tuzkarvalotak concertyaba. Sok szip volt bene. Szipek voltak aszonsagok, kik besziltek, inekeltek, muzsikáltak, szipek voltak viragok, szip volt jövedelem; hanem a mit besziltek, az bizom nem volt szip.

Először izs az az „ezeresztendős“ carmen nekem nem teczik. Minek lazitya ördög elen auctor minket magyarokat? Nekünk ördögél izs bikesigben kel ilnyi, mert ki tudhatya, hogy lesz, mint lesz? Azutan in mar voltakipen aszt se tudok, hogy hol van hat a ördög: szilső job oldalon, vagy a szilső baloldalon? In fine finalis pedig nem latok által szükségít, minek kelene nekünk „hadarazd el magadat,“ melyik riszire alyunk? kinek melete hadakozunk, Isten, vagy ördög melete-i? Csak biza aszt rank tisztelt poeta; kibikitünk mink egymasal mind a ketőt; enil nagyobb conflictusokat izs tutuk mi mar szipen complanalnyi. Csak poeta ne avatkoza magat politikaba! Franya poeta! Nem elig hogy orszaggyülsen maga deklamalya prozaban (megmondot neki Szaz Karol) hanem mikor nincs orszaggyüliš, írja versbe határozati inditvanyt, eldeklamaltatya felesigivel. No mig az kelene, hogy aszonsagok izs szavazásra bocsatasanak. Teremtuse nem bejutna orszaggyülišbe egy joboldali tag sem; mert aszonyok mind rebelisek is baloldalístak.

No nem volt elig. Szavalta megint Frankenburg Szerdahelyi abrazatya alat gorombasagokat. Mintha csak miudig rulam beszilte volna, meg ő miltosaga felül, ki ülte meletem. Oldalba taszítottam alazatosan a miltosagozs szomszidomat: „had azir fizetük mink három forintokat, hogy minket iten öszeszigyak? Gyertünk!“ Felkereketünk, ot hatunk töbit. Szidnak minket ingyen izs, nem kel nekünk azir fizetnyi.

Masik nap meg mulatam magamat varozs-

tisztikar-megujito-kijelölisi-bizotmanyba; harmadik nap varmegye-tisztikar-megujito-kijelölisi-bizotmanyba. Mar bibliaban meg van írva, milyen nagy dolog teremtis munkaja, mikor ur Isten embert megteremtet, maga izs kintelen volt utana megpihenyi. Pedig mig csak embert teremtete; hatha mig kelete volna neki törvinsziki ülnököket teremtenyi, mint nekünk! Az am a munka! hán! Mikor ember kezibe vesz egy egy provisoristát, anno 1864 körülíratál. Kicsit megfogta penisz; szipen le kel csiszolnyi, hogy megint finyezs legyen; de vigyaznyi kel, hogy nagyon ne csiszoljuk, hogy ezüstözis izs le ne menyen rula, mert meglaczik alata, hogy réz. Azutan gyün masik derik hazafi, kinek ír deme az, hogy tizenyolez esztendő alata nem vitet semit, nem bantota senkit, is nem tuggy semit, is kiri azirt jutalmat, hivatalt; asztan sorba kel probalगतnyi, mint talalt kulcsot, melyik lakatot lehetne vele kinyitnya, mig egybe azutan ugy beleszorul, hogy ki nem lehet huznyi ütet. Azutan gyün instans aspirans megint hozam, is mongya szipen, hogy szoljak melete szipen a Nyary Palnal, hogy ajanlyon ütet szipen centralis bizotmanynal, hogy centralis bizotmany fogja partyat szipen generalis bizotmanynal, hogy generalis bizotmany recomandalyon ütet hathatosan convocatus bizotmanynal, hogy convocatus bizotmany erilesen ajanlyon figyelmibe főispány urnak, hogy főispány ur praeferenter candidalyon ütet varmegye közönsignek, hogy varmegyeközönsig megvalaszon ütet eskütnek. Kipzelhetnyi, hogy mig enyi retortan keresztül megý halando ember, mi marad belüle?

Hogy melyik ezek közül jo mulatsag, melyik rossz mulatsag, aszt szabadsagara bizok megítlnyi.

Jövő hiten restauralunk.

De fenyé lata ilyen szaraz alkotmanyos municipalis szabadsagot, a hol mig csak egy pohar boral se megkinalnak az embert egisz restauratio alata.

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Ifju Tallérossy levele ifju Mindenváró-hoz Nyitrából.

(Ez is nagyon jó levél am! — Szerk.)

Miután országos politikát akasztotam orszagha-zi ülizs fiok tenekire, s bezartam: kulcsot ora-lanczra fűzve sietem megyei politika tirre, üzni falusi politikát. Vidiki notabilitások, a kik mozd mind alispanyi aspiransok, de megalkusznak magukat főbironak, s in fine finali nimelyike belenyugosza magat albirosagba izs; iparkodnak magukat velem eresztényi politikai országos vitatkozásba; különösen szeretik közözsügyi kirdis is delegatio feletti kirdisbe fürkisznyi; sok replica-lasba nem bocsajtok magamat, mert komoly halgatas joban megileti engem, s az inposans izs, s ha migizs teszi valamelyik captiosus kirdist, van nekem kiszzen meggyözö argumentum: „hogy nem kel niznyi europai is országos politikát falu hatardombrul, vagy megyehaz ablakabul;“ ere persze elhalgatnak magukat, is csudalkozak egymas szemibe, hogy ki nem neveztik mig engem al-statustitkarnak, ily magazs szarnyalasu politikai szinvonlaba uszvan.

Vidikünkön nagy a restaurationalis mozgalmak varakozasa; de meg sehol sem jo ebid, sem jo bor, nem kitapasztalható; ebeli nemes intentiot talan akadalyoza a böjt; post festa lesz ez maskip? ha nem! — köszönök in az ilyen restalatit, in visszavonulok neutralis apprehensio terire, s nem leszem senkire; elenben ha kezdődik trakta, leszek mindenikre.

Növeli közirdekeltsiget követvalasztas izs, mert aranyszakalu jegyzönk lipvin egyik labaval miniszteri tanacsba, masikal lipte vissza orszag hazbul — de ugy, hogy azal akarja megint vizsalipnyi oda; ezt ugyan akarna saját maga által akadalyozni, szelid Deakparti Victor barátunk, ki adja tudtul mindenkinek, kit illet, programmba, hogy ő izs ipen asztat akar, mit Vilmos ur, de elvi kirdis valsagozs időben, hogy ő legyen kipviselő; egyibirant hiszen valasztas utan fog változtatni nevit Viktusra.

Azutan akarja akadalyozni szinte mirgezs Tigris barátunk Zivatar, ki mikor mig nem volta Tigris, Ghyczy Kalmant akarta buktatnyi Udvardon, s lete izs riszire egyhangu valasztas, mert volt egy embere, ki vite zaszlot, s kiabalta, de anak sem nem volt voksa; riszrehajlo zsarnok elnök Ghyczit jelentette ki kipviselőnek, — s ü visszavonulta haladatlan kerület küzdelmi terirül, s most újra felmerülte magat, — programmba kijelenti, hogy ő csak akarja lenyi kipviselőjelölt — s igy mar czilt irte, mert programmban ugy irta magat ala: jól irtesült körökben beszilnek, hogy it kiseb a

partya, mint volt Udvardon, mert it csak az egy zaszloja van meg, az egy ember choleraban meghalt.

A megyehazbul kimenesztendő magistratus osztja magat három cathegoriaba: primo kik voltak Bach ö Excelentiaja ezrediben huszarok, s oda bejutotak mar a denuntiatio, befogasok is sok efile bokrozs irde-mek által megörökítetik a dispositionalis fizetis teljes ilvezete megkapasat, in aeternum, ezek fütülik maguknak vigan, alig varjak, hogy jo fizetis melete kicsit menyenek feriakra, szalasrol nem izs gondosko-gyak magukat, elmenek nyarara fürdőbe, öszel majd meginvitalnak büroba, ha principalis Forgach vagy Zichy lesz praemiér. Secundo azok, kik Bach epochaja alatt megkezdetek cariert, de holmi aprosagozs pinzkirdis miata, elvök nem engete tovab szolgálhatnyi, s kicsepentek, de Forgach kanczelsaraga alata ismit beju-totak; ezek kiseb-nagyob financelalomazs s efile, vagy fil varakozasi pinz idezs almaba ringatozak magukat, s varjak a primo alati profitak jól irtesült, s bizonyozs tervre alapitot jövendölizs beteljesülisit; ezek egyibi-ranta nem fütülik, csak piano dudolnak. — Tertio: kik csak 61-be kapaszkotak be magukat tisztu karba, ezek profetiakban nem reminykednek semit, mert de prae-senti gaudet Ecclesia, szidnak Deakot, is orszaggyüli-si majoritast, hogy felatak fügeltensiget is alkotmanyt, is nem inkab hatak ugy, mint volta, nip varta volna szive-sen, ök mig sziveseben, is aldoztak volna magokot, is szolgáltak volna tovab, horgyak mozd verezs tolseprüt, jaratyak Magyar Ujsagot (gondolom vezircziket izs ük irnak bele); ezek se nem fütülnek, se nem du-dolnak, — csak haragugyak.

Egyibiranta minden ember igen nyajazs, csak Grundbuch Beamterek nem, mert roluk megirta szent-irazs, hogy sem a moly, sem a rozsdá meg nem emiszt. alazatos szolgálja

Tallérossy junior.

Borkoresolyák.

— Ugy-e, jól voltam férfinak öltözve a szinpa-don? tudom, a közönségnek fele azt hitte, hogy férfi vagyok.

— De ha a másik fele meg volt gyözödve, hogy nő vagy!

A Kisfaludy-társaság havi gyüléstermében tán nincs is gazdasszony, vagy még kevésbbé háziasszony, mert minden oly poros benne, és a szögletekben sűrűn diszelegnek a költöies pókhálócsoportozatok. Hát a mű-zsának leesnék tán erre az újjáról az aranygyűrű?

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései es feleletei.

ORÁCULUM. Lenni vagy nem lenni?
(de minék lenni?) ez most a kérdés.

— — Háboru már lesz, még csupán csak az a kérdés, hogy ki fog minket ütni? és viszont ki által fogunk üttetni mink? Eddig még valahányszor megvert *bennünket* valaki, az *nekiink* mindig jó volt; de attól tartok, hogy most majd egyszer úgy talál valaki *bennünket* megverni, hogy az még *nekiink* sem fog tetszeni.

— — Furesa dolog biz ez! Mikor a Hon disputált a Pesti Naplóval, akkor a Hon mindig igen nyájasan igyekezett beszélni s arra a Pesti Napló mindig igen gorombául nyilatkozott vissza. Most aztán a Magyar Ujság kezd el a Pesti Naplóval polemiázni s ereszti jó vastagon a gorombaságot; most aztán a Pesti Napló replikáz — nagyon nyájasan.

— — Egy hirlapban olvasom: N. N. főispán ur megérkezett székvárosunkba, a nép általános örömiradala mellett: *ára 5 forint o. é.* (E bizony elég olcsó.) Valószínűleg sajtóhibából átesuszott az utolsó sor a másik oldalon levő könyvhirdetményből.

— — Piaczi árak jegyzéke a koronázás hete alatt: egy pár kappan 50 forint, egy szál sárgarépa egy tallér, egy zsemlye 10 krajczár, egy microscopium hozzá, a min keresztül meglehessen azt látni, 20 forint (ad usum) egy pohár kávé semmi nélkül 10 forint, semmivel még drágább; egy pinczelyuk a dunasoron egy napra 10 forint, egy kémény ugyanott 15 forint. Egy pohár víz 1 forint, egy lélekzetvétel 1 hatos. Egy éjjeli szállás a szabadban 5 forint. A járművek közül: egy fiakker egy napra 200 forint, egy ülés az omnibusson 5 forint, egy ánszániger 20 forint, egy targonceza, a mit maga tolhat az ember 10 forint. Egy darab a sült

ökörből tiz oldalba ütés o. é. Alkalmi versek tuczatja 1 krajczár. — Előre meg van limitálva.

Most gyere kornya!

(Ultimo pagát egy tarokkal.)

A halhatatlan negyvennyolcz, hazánknak
Édes gyümölcsöt termett gazdagon,
S mindenfelől jött rája kánya, héja,
Sas és veréb gyors sáskaszárnyakon.
Hej, jött bizony, mert édes volt az alma,
Miatta nem volt a honnak nyugalma.

Legyőztük őket, szerte kergeténk el,
De jött a medve, s azzal nem bíránk,
Agyonszorított, és utána gyorsan
Sas és veréb csoportja szálla ránk.
Most jőjjetek! vagy szölönk még nem érett!?
Hogy rettegi a rüt csoport a lépet!

Hogy Szolferinón, s Szadován vitézink
Mint a tejes csupor — úgy hulltanak:
Nincs rajta mit csodálni, mert szegények
Mem vívtanak magyar zászló alatt.
Nem volt magyar hadügyminister ottan,
Hej, Makmahon, s Bismark lakolna mostan.

Van mindenünk, leverjük a világot.
Heves vitában küzdő honfiak
Hatalmasokkal együtt delegálnak,
Korteskedünk, s adózunk, mint a vak.
A vérmezőn a hadfiak tanulnak.
Győztünk. Legyen dicsőség a nagy úrnak!

Az ország kortese.

Hivatalos!

A rendőrhatalóság feloszlatása után, a cs. kir. színházi censura a nemzeti casino helyiségeibe tétetett át. A kinek a darabjából valami kitérőltetni valója van, vigye oda s csak azt kérdezze, hogy hol vannak azok az urak, a kik pater Knitteliust olyan szépen megnyírták?

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*